

Morzsák a korinthusi levelezésből

54. A HELYES DICSÉRET

„Aki pedig dicsekszik, az Úrral dicsekedjék, ¹⁸mert nem az a megbízható ember, aki önmagát ajánlja, hanem az, akit az Úr ajánl.” (2Kor 10,17-18)

Szabad dicsekedni, csak nem önmagunkkal. Aki dicsekszik, az Úrral dicsekedjék. Vagy dicsérje őt más, elsősorban Isten. Mit jelent ez? Egyszer valaki megdicsérte egy írásomat, mire szerényen azt válaszoltam: „Nem az én érdemem. Istené a dicsőség.” Az illető erre elképedve azt mondta: „Már hogy ne lenne a te érdemed! Te írtad, te töltöttél vele időt, a te gondolataidat fogalmaztad meg benne! Örülj, hogy jót alkottál, ne légy álszent!” Részben igaza volt. Istenfélelemből mondtam, amit mondtam, de hamisan csengett. Azóta szabadabban örülök a dicséretnek. Ugyanakkor ma, ha lehet, még jobban egyetérték akkori válaszómmal: „Nem, Istené az érdem! Istentől kaptam a képességet, hogy alkossak, és Istentől kaptam az energiát, és tőle voltak az ötletek is! Ha nincs velem, nem írtam volna semmit. Még az ellenségei is belőle merítenek erőt, minden létező tőle függ!” Egyáltalán nem valótlanság, ha magunk helyett Istennel dicsekszünk. Ha önmagunkkal dicsekszünk, az olyan, mint amikor az elefánt és az egér a hídon megy át, és az egér megszólal: „Ugye, hogy dübörgünk?” Viszont ezt úgy is lehet mondani: „Ugye, hogy dübörgök, *ha az elefánttal megyek?* Ezért megyek vele, és nem csak magamban!” Így viszont már helyes a dicsekvés. Az egér dicsekszik, hogy az elefánttal mire képes. Az egér boldog, a dicsőség az elefántté.

De itt is elronthatjuk. Más örömmel fogadni a dicséretet, és más kicsikarni azt. Pál szerint az a jó, ha nem magunkat dicsérvük, hanem kivárjuk, míg Isten ajánl bennünket. Aki önmagát ajánlja, az még nem megbízható ember. A keresztény szolgálatban megbízható ember Istennel dicsekszik, ezért Istentől várja előmenetelét is, és keserűség nélkül elfogadja a hátrátételt, ha az Úr még nem ajánlja mások figyelmébe. Óvakodjunk azoktól, akik magukat tolják előre. Ők valószínűleg még nem alkalmasak. Szelíden vonjuk meg tőlük a szót, és adjuk azoknak, akik szerényen vártak a sorukra. Ez nem azt jelenti, hogy Isten országában a bátrak felett a gyávák diadalmaskodnak, hanem azt, hogy önjelölt vezetők és törtető szentek nem kapnak támogatást. Isten munkája olyanok által megy előre, akiket ő összetört. Olyanok által, akik a kegyelemben bíznak. Akik tudják, hogy Istennel a kőfalon is átugranak, de nélküle egy fűszálban is képesek elbotlani. Aki így ismeri magát, azt az Úr fogja ajánlani.